

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XCVIII. An remiſſa culpa maneat ſubinde pœnæ luendæ debitum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

AD VI. Kemnitii, *Sicut* hic non dicit similitudinem in omnibus; alioquin etiam uti Sacramentis non eguissent Apostoli magis, quam Dominus. Missus igitur Christus est ut Filius; Apostoli ut Ministri; ad eundem utriusque Finem, non Modum in omnibus.

AD VII. Adeo factum est, ut Episcopi tunc eam appendicem de publica Confessione adiecerint ad S. Canonem priuatæ teste Socrate. Quodque permaneret testatur calus sub Nestario postea factus: post quem accidit publicæ Coefessionis abrogatio non priuatæ. Quot in vno mendacia Kemnitii.

DE SATISFACTIONE ANNOTATIO.

1. CUM Satisfactio sit compensatio iniuriæ factæ læsæ; differt ab Restitutione, quæ Rerum; illa Actionum æqualitatem restituit: eò quod hæc Datum in re factum; illa iniuriam actione illatam respiciat. Deo autem inferri damnum nequit; iniuria potest: ideo Satisfactio ei, non Restitutio præstanda est ex Iustitia.

2. IUSTITIA verò actionis duplex est: Absoluta & perfecta; quæ tantum redditur honoris, quanta fuit læsio. Imperfecta seu conditionata cum pacto, quæ redditur, quantum læsus paciscitur. Iam cum Deum inter & hominem esse æqualitatem non possit, solùm conditionata cum iustitia fit læsio Deo satis, aliquæ intercedente Donatione, & Acceptatione Dei.

3. SATISFACTORIA COMPENSATIO conditionata respicit Inæqualitatem Iustitiæ, & Amicitie læsæ factam, D. Thom. 4. q. 1. art. 3. Hinc aliquando vna actio satisfacit Amicitie læsæ ad Recõciliationem;

sed non Iustitiæ pacis. Iam peccator pro læsæ Amicitie Deo satisfacere nõ potest: quia Satisfactio Deo. præsupponit Acceptationem Dei gratuitam; hæc, Amicitiam Dei. Deum, Satisfactio fit ad aliqualem æqualitatem: at læsio infinitas & lædentis vilitas finita, nullam habere proportionem possunt: proinde nec Amicitie satisfactionem læsæ.

Hinc necesse, ut in satisfaciente expaeto insit, aliquod principium satisfactionis, simile Deo infinite bono; & hoc est Sp. Sancti gratia in habitans in poenitente: Hæc autem est merè gratuita Donatio Dei. Ex hac opus satisfactorium valet expaeto Dei; Sic Volentis placere. Hinc axioma Theologicum manat: Satisfactio non offertur Deo, nec exigitur ab hominibus pro Culpa; sed ab hac Deum nos iustificat gratis, id est, eam condonat, Amicitiamque suam reddit. Et post hæc receptam gratis homo potest satisfacere. Quod negant hæretici.

QVÆSTIO XCIX.

An remissa culpa maneat subinde pena luenda & debitum?

LUTHERVS in Assert. art. 1. affirmat, & cum eo partem Lutherani Nobiscum.

IDEM concione de indulgentiis anno 1546. negat: & cum eo CALVINVS Inst. 1. 3. c. 4. 5. 31. ait, Deum non exigere penas peccati; sed castigare solum paternè ad profectum nostrum.

SVADET Calvinus ita. 1. Chrys. hom. de Poenit. Deus propter hoc imponit nobis penam: non de peccatis sumens supplicium: sed ad futura nos corrigens. Itaq; flagella sunt Paternæ correctiones, non Iudicis ultiones. 2. Aug. 1. 2. de pecc. meritis. Mors est nonnunquam exercitatio virtutis; etiam ordinatè sit poena peccati originalis.

QVÆSTIO C.

An bonis operibus redimi possit remanens pœna temporalis?

LVTHERVVS in *Affert*, art. 5. etsi nomen Satisfactio nis respuit, pœnis tamen sponciandis manum Dei posse præueniri concedit & auerti. Sic & Martyr Keni- nitijs, cæterique Lutherani.

CALVINVS *Iust* l. 3. c. 4. §. 30. peccatorum pœnas vllis operibus redimi posse negat.

SVADET Caluinus ita. 1. Nullis operibus delicta procurare iubet; sed sola sacrificia in expiationem requirit. quod ita testari vult, vnicum esse Satisfactionis genus. Nam sacrificia Israelitarum non hominum opera censebantur; sed vnico Christi Sacrificio estimabantur. 2. Peccata tua eleemosynis redime: Non voluit significare, Iustitiam & Misericordiam esse Dei propitiationem, & pœnarum redemptionem. Absit enim ut alia vnquam fuerit ἀπολύτρωσις, quam Sanguis Christi.

AV T O R. I. Pœnæ Purgatorii redimi possunt operibus pijs. patet p. 1. sup. 2. Pœna in hac vita sunt aliquando necessariò tolerandæ; vt irredimibiles: vt Mors omniũ. Mors filii Dauidici: 2. Reg. 12. Moylis ex terra promissâ exclusio; q necorans fuit exauditus, Deut. 3. 3. Aliquando pœnæ hîc redimi possunt: Sic Niniuitæ, Iona vlt. pœnas auerterunt. Id, 2. Par. 7. promittit Deus Ierem. 18. Daniel. 4. Peccata tua superbiæ, rapinæ. &c. eleemosynis redime. Nam, Tob. 4. Eleemosyna ab omni peccato, & morte liberat.

DI C O A D I. Assumptum vtrumque falsi arguit S. Scriptura: adeo multa docet esse satisfactoria, præter sacrificia. Et hæc respectabant ad & Vnicum Cruentum, & ad Incruentum specie vnum, numero multa.

AD II. Patet solutio: Non voluit se Deum dicit; non docet, Caluinus: nec alius docuit hæctenus.

Quæ.

AV T O R. Pœnæ temporales remanent sæpè, post remissam culpâ; & ex remittuntur in vita Futura ex Condigno: in præsentia, ex Congruo: 1. Teste S. Scripturâ in *Antichristop.* 3. q. 38. 2. S. Chryf. *ibid.* ait: *Deus videt, quod peccatû ipsi non minus damnosum sit Non puniri: propter hoc imponit pœnam. Et ne inulti efficeremur deteriores, non remisit supplicium: sc: Vtilitatē magis quàm Vtitionem intendit.* Iuxta *Olea* 6. *Misericordiam volo, non Sacrificium.* S. Aug. *ibid.* c. 33. 34. Pœnas, Dei amicos affligentis, esse materiam dicit virtutis: sed non negat esse etiam peccati vltiones. Vnde in *Pl.* 50. ait: *Veritatem dilexisti, hoc est, impunita peccata eorum etiam, quibus ignoscis, nõ dimisisti. Sic prærogasti misericordiam; ut seruares & Veritatem?* 3. Calvinus *ibid.* c. 8. §. 6. *Non modo infirmitatem nostram præuenire; sed præsertim etiam delicta corrigere habet Deus; Vt nos in legitima erga se obedientia contineat. Proinde, quoties affligimur, subire protinus in mentē debet anteacta vitæ recordatio: ita reperiemus nos admisisse, quod dignum eiusmodi castigacione esset.*

DI C O A D I. Causa mortui filii Dauidis dicitur, 2. Reg. 12 non, vt in futurum caueat; sed quia blasphemare fecisti inimico nomen Dei, propter verbum hoc filius tuus mortuatur. Ideo etiam fleuit Dauid, ad luendam præteritum malum; non ad cauendum futurum.

AD II. Infantes mortem subeunt; at in quam exercitacionem virtutis? Planè in pœnâ peccati præteriti, Gen. 2. *Quæcunq; die comederis, morte morieris* Rom 5. *Et ita in omnes homines mors transit, in quo omnes peccauerunt.* E-
fito, fit quandoq; mors materies virtutis; nõ tamē, idè dicitur esse pœna peccati.